

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **S. P. M.**

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra ČR

sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2025, č. j. OAM-865/ZA-ZA11-P09-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2025, č. j. OAM-865/ZA-ZA11-P09-2024, se zrušuje a věc se mu vrací k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl žalobou doručenou Krajskému soudu v Hradci Králové dne 24. 4. 2025 (k poštovní přepravě předané dne 22. 4. 2024) v záhlaví specifikované rozhodnutí, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana ve smyslu § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalobci bylo napadené rozhodnutí doručeno dne 20. 3. 2025.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

2. Žalobce je toho názoru, že žalovaný v napadeném rozhodnutí bagatelizuje důvody, kvůli kterým opustil svou vlast. Incident z prosince 2023, který žalobce popsal jako pohnutku pro opuštění země původu, nemusel dosahovat intenzity potřebné pro prokázání pronásledování, ale žalovaný byl povinen posoudit, zda tento incident mohl v žalobci vzbudit odůvodněný strach z možného pronásledování v budoucnu. Žalobce popsal, že obavy v něm vyvolala zejména skutečnost, že členové ozbrojené skupiny zjistili jeho identifikační údaje (občanský průkaz, „working identification“ průkaz, pořídili fotografie jeho tváře, auta a registrační značky a jemu i jeho kolegům sdělili, že pokud je znovu uvidí, tak je zabijí. Tento aspekt příběhu však žalovaný zcela přehlíží a v napadeném rozhodnutí se nijak s odůvodněností obav z pronásledování nezabýval. To vše bez ohledu na žalobcovo tvrzení, že guerillové skupiny mají dobrou informační síť, na jejímž základě bude dohledatelný i v jiných částech Kolumbie, případně při střetu s jinými členy skupiny FARC. Žalovaný popsany incident vykreslil jako náhodné přepadení, které nesměřovalo individuálně na žalobce, a podotkl, že v kontextu dění v Kolumbii tyto události nejsou pouhými náhodnými přepadeními za účelem zabavení majetku, ale ozbrojené skupiny – jak vyplývá i z podkladů pro rozhodnutí – tímto způsobem zastrašují osoby, jež považují za tzv. infiltrátory či příznivce jiných skupin či kolumbijské armády. Charitativní aktivity, kterým se žalobce v zemi původu věnoval, a kvůli nimž došlo k napadení, ozbrojené skupiny považují za ohrožující, protože poté nemohou lidi s problémy tak snadno ovládat. Žalovaný pak zcela pomíjí skutečnost, že incident lehčího charakteru může být vzhledem ke kontextu situace v Kolumbii a okolností, za nichž se odehrál, pouhým předstupněm jednání intenzivnějšího, jemuž se žalobce pokusil vyhnout právě vycestováním. Co se týká intenzity incidentu ve vztahu k jeho významu odůvodněnosti obav z pronásledování, žalobce poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2020, č. j. 10 Azs 278/2019-57, ve kterém se uvádí, že o pronásledování se může jednat i v případě jednorázového incidentu, popř. na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 11. 2019, č. j. 30 Az 37/2018-73.
3. Žalobce má zato, že žalovaný pominul skutečnost, že i některá povolání mohou za určitých okolností naplňovat pojem sociální skupiny, když žalobce uvedl, že se společně se svými kolegy stali terčem útoku FARC, neboť je kvůli jejich aktivitám považovali za spolupracovníky kolumbijských bezpečnostních složek. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2018, č. j. 9 Azs 133/2018-93.
4. Dle žalobce vykazuje odůvodnění napadeného rozhodnutí nedostatky též v části, jež se věnuje neudělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Žalovaný pouze konstatoval, že s odkazem na Informaci OAMP – Kolumbie ze dne 3. 9. 2024 v Kolumbii v současnosti neprobíhá mezinárodní ozbrojený konflikt a ani občanská válka. Tato zpráva jako zdroj uvádí zprávu Human Rights Watch „World Report“ za rok 2024, v níž se však nic takového neuvádí. Není tak jasné, z čeho žalovaný tuto informaci čerpal. Zároveň v Informaci MZV Nizozemska – Kolumbie – červen 2024, která je taktéž uvedena jako podklad rozhodnutí, je uvedeno, že podle Mezinárodního červeného kříže probíhalo v zemi v březnu 2023 sedm nemezinárodních ozbrojených konfliktů. Z toho lze dovodit, že situace v Kolumbii je dle mezinárodního humanitárního práva považována za vnitrostátní ozbrojený konflikt ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. c) zákona o azylu. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 5 Azs 207/2017-36. Žalovaný se tak měl při posuzování podmínek udělení doplňkové ochrany zabývat

jednak existenci vnitrostátního ozbrojeného konfliktu a případně dále posoudit, zda tento konflikt ohrožuje každého obyvatele přítomného v postiženém regionu, či zda v případě žalobce neexistují individuální okolnosti, které by ho vystavily reálnému nebezpečí ohrožení života a tělesné integrity. Toto posouzení však žalovaný neprovedl a s neudělením doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu se vypořádal v jedné větě, která svým obsahem přímo odporuje podkladům rozhodnutí.

5. Dále se žalobce vyjádřil k tvrzení žalovaného, že se nemohl cítit ohrožený na životě, když z Kolumbie vycestoval až šest měsíců po incidentu. Podle žalovaného tak žalobce dokončil v Kolumbii svá studia a následně odcestoval, protože tam neměl žádné životní vyhlídky a skutečným důvodem podání žádosti byla snaha zlegalizovat svůj pobyt na území ČR, aby zde mohl žít se svou přítelkyní. Žalobce uznal, že z vlasti skutečně odcestoval až půl roku po incidentu, ale nikoliv z důvodu potřeby dokončit studia, když ta ukončil už v lednu 2024, tedy bezprostředně po incidentu. Po incidentu se snažil minimalizovat svůj výskyt ve veřejných prostorech, přestal téměř vycházet z bytu a od února 2024 začal pracovat z domova. Vysvětlil, že nemohl vycestovat dříve v důsledku finanční situace rodiny, když o práci přišel žalobce i jeho nevlastní otec a žalobcova babička onemocněna. Práce, kterou si žalobce v únoru 2024 našel, byla jediným příjmem jeho rodiny, o něco později si našel práci i jeho nevlastní otec, což žalobci umožnilo v červnu 2024 vycestovat. V říjnu 2024 z Kolumbie vycestoval i jeho nevlastní otec, matka i sourozenci. Na tyto okolnosti se žalovaný blíže nedotazoval a jeho výpověď dezinterpretoval, nepodloženě tak dospěl k závěru, že se žalobce svou žádostí pokouší obcházet vyřízení pobytového oprávnění dle zákona o pobytu cizinců.
6. K otázce vnitřního přesídlení žalobce uvedl, že se žalovaný dopustil překroucení jeho výpovědi a selektivně pracoval s podklady, když argumentoval, že by se měl možnost vyhnout ohrožení ze strany FARC tím, že by se přestěhoval v rámci Kolumbie. Ač žalovaný uvedl, že FARC není schopna kontrolovat celé území Kolumbie, z podkladů vyplývá, že tato skupina má naopak celostátní působnost a vnitřní přesídlení by tedy pravděpodobně nebylo řešením žalobcovy situace. Nelze tak tvrdit, že by jeho vnitřní přesídlení účinně eliminovalo riziko pronásledování či vážné újmy. Žalovaný si neopatřil dostatek podkladů, když žádná ze žalovaným opatřených zpráv se otázky vnitřního přesídlení nevěnuje.
7. Za situace, kdy jednání, kterému byl žalobce vystaven, nepocházelo od kolumbijských státních orgánů a ani bezpečnostních složek, nýbrž od nestátních subjektů, měl žalovaný posoudit, zda je stát schopen nebo ochoten zajistit před pronásledováním či vážnou újmu ochranu. Toto posouzení však žalovaný neprovedl, resp. pouze uvedl, že z podkladů vyplývá, že možnost obrátit se na policii je, nicméně efektivita vyšetřování je obecně velmi nízká. Dle judikatury přitom není potřeba trvat na využití prostředků vnitrostátní ochrany, pokud to není možné či účelné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2010, č. j. 6 Azs 74/2009-51, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 7. 2020, č. j. 30 A 16/2019 (pozn. soudu: soudu je z úřední činnosti známo, že se jedná o rozsudek č. j. 30 Az 16/2019-36), či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2007, č. j. 1 Azs 40/2007-129).
8. Žalobce navrhl, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k novému projednání.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 15. 5. 2025 popsal, že žalobce v zemi původu společně s dalšími lidmi pracoval na sociálním projektu. Kvůli tomu byli všichni při zřizování komunitních jídelen přepadeni členy ozbrojené skupiny FARC, kteří jim prohledali telefony, auta, ukradli nějaké vybavení a jídlo určené pro zřizované kuchyně a nevlastního otce žalobce udeřili. Všichni byli vyzváni, aby urychleně opustili místo. Uvedený incident byl to jediné, čemu žalobce v rámci svého azylového příběhu čelil. Ačkoliv se jednalo o protiprávní čin, podle názoru žalovaného tento jediný incident nezakládá důvod pro udělení žádné z forem mezinárodní ochrany.
10. Žalovaný na základě relevantních informací o zemi původu uvedl, že členů ozbrojené skupiny FARC jsou v Kolumbii řádově nižší jednotky tisíc, a i kdyby žalobce v případě návratu do vlasti považoval za nutné se v rámci země přestěhovat, objektivně by mu v tom nic nebránilo. Dle jeho názoru není pravdou, že by členové FARC byli všude. Žalovaný má zato, že v žádném případě azylový příběh žalobce nebagatelizoval a připustil, že některé akce FARC končí pro civilisty i smrtí, což však neznamená, že je bez dalšího možné na základě těchto informací udělovat mezinárodní ochranu všem, kteří měli s touto skupinou obtíže. Dodal, že žalobce ostatně sám připustil, že každý Kolumbijec má s těmito skupinami nějakou zkušenost.
11. Žalovaný plně odkázal na napadené rozhodnutí a navrhl žalobu zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání postupem a za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
13. Předmětem soudního přezkumu v projednávané věci je rozhodnutí, kterým žalovaný dospěl k závěru, že u žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu.
14. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce je státním příslušníkem Kolumbijské republiky, agnostik, nikdy nebyl členem politické strany nebo skupiny a nebyl ani nijak politicky aktivní, je svobodný a bezdětný. Dne 2. 7. 2024 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a dne 9. 7. 2025 poskytl údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, přičemž sdělil, že je pronásledovaný guerillovou skupinou FARC, neboť pracoval na sociální projektu a příslušníci této skupiny měli podle něj za to, že je policista.
15. Téhož dne byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti. V něm uvedl, že si Českou republiku vybral proto, že zde má přítelkyni. K incidentu uvedl, že byl zaměstnaný v rámci projektu Corazon Contento a měl na starost několik desítek komunitních kuchyní, jeho rodina s těmito projekty byla dlouhodobě spjata. Se skupinou FARC se poprvé setkal v prosinci minulého roku (2023) ale že se dá říct, že každý Kolumbijec má nějakou zkušenost s těmito skupinami. Uvedl, že když otvírali novou kuchyň v oblasti Cauca, přijeli tam členové uvedené skupiny autem, zničili část zboží, něco si vzali a tvrdili, že žalobce je tajný policista. Všechna místa si nafotili, vzali si registrační značky aut a všichni jim museli ukázat svoje telefony. Dodal, že jeho nevlastního otce udeřili do břicha a řekli jim, že pokud je znovu uvidí, tak je zabijí, poté odjeli. Na dotaz správního orgánu,

zda by nepomohlo se přestěhovat jinam v rámci země, reagoval, že tyto guerillové skupiny mají dobrou informační síť, proto může být zastaven i v jiné části země. Tento incident byl nahlásit na policii státu Buenos Aires, ta se jeho podáním nijak nezabývala. Policií bylo žalobci i jeho otci doporučeno, aby byli permanentně doma. Též kontaktovali organizaci UNP s žádostí o pomoc, která poskytuje ochranu pronásledovaným, nicméně tato pomoc je poskytována pouze politicky aktivním osobám. V podání ze dne 17. 7. 2024 doplnil informace o incidentu, když mj. uvedl, že při potyčce se kolem nich začali shromažďovat lidé a členové skupiny jim řekli, že „pokud by si jich nikdo nevšiml, zabili by nás“. Podle policistů se mělo jednat o disidenty FARC, konkrétně skupinu „El Estado Mayor Central“, těch má být podle žalobce kolem 7.000. Policisté jim doporučili, aby odjeli, což také udělali.

16. Krajský soud dodává, že celá výpověď žalobce představuje několik stran protokolu, stejně tak jeho podání ze dne 17. 7. 2024, proto v podrobnostech odkazuje na obsah správního spisu, v němž jsou tyto listiny založeny. Ostatně oběma stranám sporu je jejich obsah dobře znám.
17. Součástí správního spisu žalovaného jsou dále tyto informace o zemi původu žalobce:
  - Informace Ministerstva zahraničních věcí Nizozemska – Kolumbie – červen 2024 – Nelegální a ozbrojené skupiny a bezpečnostní situace;
  - Informace OAMP ze dne 3. 9. 2024 – Kolumbie – Bezpečnostní a politická situace v zemi – Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv;
  - Informace MZV ČR, č. j. 121891-6/2024-MZV/LPTP, ze dne 9. 9. 2024;
  - Informace MZV ČR č. j. 23258/2024-MZV/LPTP, ze dne 14. 10. 2024.
18. Dne 3. 3. 2025 vydal žalovaný správní orgán rozhodnutí, kterým žalobci mezinárodní ochrany neudělil. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal prostřednictvím svého zástupce nyní projednávanou žalobu.
19. Podle § 28 odst. 1 a 2 zákona o azylu *mezinárodní ochrana se udělí ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu, rozhodne o udělení azylu. Neshledá-li ministerstvo důvody k udělení ani jedné z forem mezinárodní ochrany, odůvodní své rozhodnutí ve vztahu k oběma formám mezinárodní ochrany.*
20. Podle § 12 zákona o azylu *se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
21. Podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu *se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní*

organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.

22. Podle ustanovení § 2 odst. 7 citovaného zákona *pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.*
23. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu *se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
24. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu *Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.*
25. Soud předně připomíná, že smyslem řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany je posoudit všechna tvrzení žadatele vztahující se k důvodům, pro které se obává návratu do země původu, a aktuální situaci v zemi původu v kontextu tvrzených důvodů obav. Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nutno posuzovat na základě skutečností, které žadatel uvede či které ve správním řízení jinak vyjdou najevo, a to z hlediska všech zákonných forem mezinárodní ochrany (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 – 107, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
26. Žadatele o mezinárodní ochranu stíhá břemeno tvrzení. Je především na něm, aby v rámci pohovoru věrohodně tvrdil a v rámci svých možností prokázal skutečnosti, které mohou mít relevanci z hlediska některé z forem mezinárodní ochrany. Povinnost správního orgánu náležitě zjistit skutkový stav se primárně odvíjí od důvodů, které cizinec uvede při podání žádosti o mezinárodní ochranu. Obecně platí, že pokud žadatel ani neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že došlo, nebo že by potenciálně mohlo dojít k zásahu do jeho lidských práv ve smyslu § 12 nebo § 14a zákona o azylu, pak není třeba se situací v jeho zemi původu do detailu zabývat. Na druhou stranu v případě, že žadatel uvádí skutečnosti potenciálně podřaditelné pod taxativní výčet důvodů pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu nebo doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu, je třeba žadatelem uváděné skutečnosti konfrontovat s aktuálními a relevantními informacemi o zemi jeho původu (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007-63). Pokud pak žadatel uvede potenciálně relevantní důvody v žádosti o mezinárodní ochranu, pak nestačí, aby si žalovaný shromáždil pouze zcela obecné informace o bezpečnostní a politické situaci v zemi původu. Je naopak třeba, aby se tyto informace adresně týkaly skutečností tvrzených žadatelem.

27. Jádrem žalobní argumentace žalobce je to, že se žalovaný řádně nevypořádal s otázkou existence jeho odůvodněného strachu z pronásledování v zemi původu v souvislosti s jeho příslušností k určité sociální skupině – sociálního pracovníka a že jeho tvrzení bagatelizoval. Výhrady vznesl i k odůvodnění rozhodnutí týkajícího se neudělení doplňkové ochrany. Žalobce se tak domáhá udělení mezinárodní ochrany z důvodů vymezených v § 12 písm. b) zákona o azylu, případně dle § 14a téhož zákona.
28. S ohledem na žalobcem uváděné azylové důvody lze mít za to, že udělení azylu z důvodů vymezených v § 12 písm. a) zákona o azylu nepřicházelo v daném případě v úvahu, protože žalobce vypověděl, že nemá žádné politické přesvědčení, nebyl politicky aktivní ani není členem politické strany. Ohledně neudělení azylu dle § 13 a § 14 zákona o azylu žalobce vůči napadenému rozhodnutí žalovaného žádné výhrady nevznesl.
29. Neudělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu odůvodnil žalovaný zejména tím, že žalobce potvrdil, že “kvůli své rase, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení ve vlasti” ve vlasti žádné problémy neměl, že se “nejednalo o jednání kolumbijských státních orgánů či bezpečnostních složek”, že “toto nebylo odůvodněno ani rasou žadatele, národností, náboženstvím či jiným relevantním důvodem z hlediska zákona o azylu” a že nebylo směřováno ani individuálně na žadatele, ale na celou jejich skupinu z důvodu jejich aktivit (viz strana 5 rozhodnutí). Incident se členy skupiny FARC vyhodnotil jako ojedinělý, lehčího charakteru, uvedl, že žalobce měl možnost obrátit se na oficiální kolumbijské orgány, které neodmítly poskytnout pomoc, a zmínil i možnost přestěhování se na bezpečnější místo v rámci Kolumbie (viz strana 6 a 7 rozhodnutí). Žalovaný při posouzení žádosti vycházel vedle výpovědi žalobce zejména z výňatků ze textu nizozemského ministerstva zahraničí – Kolumbie z června 2024, týkajících se nelegálních ozbrojených skupin a bezpečnostní situace, z Informace OAMP ze září 2024 vztahující se k základním otázkám bezpečnostní a politické situace v zemi, a z Informace MZV ČR z října 2024, která obsahovala odpověď na jeho dotaz vztahující se k možnostem obrátit se s problémy na policii.
30. Jak vyplynulo ze správního spisu, v průběhu správního řízení žalobce uváděl, že pracoval na sociálním projektu Corazon Contenido, že cílem této organizace je pomáhat lidem s problémy, on sám měl na starosti několik desítek komunitních kuchyní (staral se o to, aby fungovaly) a že k popisovanému incidentu došlo při otevírání nové kuchyně v oblasti Cauca, kde se stal společně se svým nevlastním otcem a ostatními kolegy terčem útoku guerillové skupiny FARC. Členové skupiny FARC si zaznamenali jejich identifikační údaje, registrační značky aut, pořídili fotografie a vyhrožovali jim smrtí (pokud je znovu uvidí). Žalobce současně uvedl, že jakožto sociální pracovník je ve větším ohrožení než jiní obyvatelé Kolumbie, že každý rok jsou těmito organizovanými skupinami zabíjeni stovky sociálních pracovníků (kvůli jejich aktivitám je považují za spolupracovníky kolumbijských bezpečnostních složek), přičemž jsou vedeni i v jejich databázích, a tudíž je snadno dohledatelný.
31. Nutno připomenout, že posouzení nároku na udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu je postaveno na potencialitě pronásledování v budoucnu po případném návratu žadatele do země původu, jedná se tedy, obdobně jako u posuzování skutečného nebezpečí vážné újmy pro účely doplňkové ochrany, o prospektivní rozhodování (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, čj. 4 Azs 47/2007-60, či ze dne 9. 6. 2008, čj. 5 Azs 18/2008-83, č. Sb. NSS 2406/2011). Samotný § 12 písm. b) zákona o azylu pracuje s pojmem strachu jako subjektivním prvkem a odůvodněností strachu z pronásledování

jako objektivním prvkem, nestanoví však podmínku faktického pronásledování v minulosti, byť taková skutečnost je velmi významnou indicií přiměřené pravděpodobnosti pronásledování i v budoucnu. V každém případě je však zkoumána možnost budoucího pronásledování, přičemž je využíván standard přiměřené pravděpodobnosti, což znamená, že tato možnost musí být reálná, nikoliv pouze hypotetická, rozhodně však nemusí dosahovat či přesahovat 50 % (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, čj. 2 Azs 71/2006-82, a ze dne 13. 8. 2010, čj. 4 Azs 11/2010-112). Z čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice vyplývá, že pokud vyjde najevo skutečnost ukazující na „*předchozí pronásledování žadatele, jedná se o závažný ukazatel odůvodněnosti obav žadatele z pronásledování nebo reálného nebezpečí utrpení vážné újmy.*“

32. Současně nutno připomenout, že i některá povolání či činnosti mohou za určitých okolností naplňovat pojem sociální skupiny. K tomu je možno poukázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který již ve svém rozsudku ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 63/2004-60, č. 364/2004 Sb. NSS, uvedl: „*Určitá sociální skupina ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je skupina osob, která se vyznačuje objektivně společnou charakteristikou nebo kterou společnost alespoň takto vnímá. ... I pouhá příslušnost k určité sociální skupině může být postačujícím důvodem pro udělení azylu; rozhodující je ovšem existence odůvodněného strachu z pronásledování, směřujícího vůči žadateli o azyl jako příslušníku určité sociální skupiny, jež podnikají úřady země, případně jež vychází od některých složek obyvatelstva, které nerespektují normy stanovené v zákonech dotyčné země, a úřady vědomě takové jednání tolerují, případně odmítají či jsou neschopné zajistit účinnou ochranu.*“ Zda žalobce takovouto charakteristikou z důvodu jím tvrzené činnosti sociálního pracovníka v zemi původu splňuje, tak bylo třeba řádně posoudit a nikoliv uzavřít pouze tím, že „žalobce potvrdil, že kvůli příslušnosti k sociální skupině ve vlasti žádné problémy neměl“. Takovouto skutečnost musí správní orgán sám vyhodnotit a posoudit s ohledem na všechna tvrzení žadatele o azyl.
33. Žalobce proto důvodně namítá, že se žalovaný touto otázkou v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval. V rozhodnutí absentují úvahy, zda lze zmíněné sociální pracovníky považovat za sociální skupinu ve smyslu zákona o azylu, není z něj ani patrné, jak je na tyto osoby v zemi původu žalobce pohlíženo, přičemž ve spise k tomu chybí relevantní podklady, ze kterých by tuto otázku bylo možno posoudit. Tvrzení žalobce o tom, že členové popisovaných ozbrojených skupin považují tyto sociální pracovníky za infiltrátory a přívržence nepřátelských skupin (což ostatně vyplývá i z Informace Ministerstva zahraničních věcí Nizozemska z června 2024), není možné vypořádat pouhým odkazem na obecné závěry, že ozbrojené skupiny ohrožují téměř každého v zemi.
34. Ve shora naznačeném smyslu je tak třeba zkoumat incident popsany žalobcem, jehož samotnou věrohodnost žalovaný v zásadě nezpochybnil, a to s ohledem na to, zda může indikovat přiměřenou pravděpodobnost pronásledování žalobce z azylově relevantních důvodů v budoucnosti. To, zda je tato obava žalobce důvodná a zda mu pronásledování hrozí „s přiměřenou pravděpodobností“, musí žalovaný posoudit na podkladě aktuálních informací o zemi původu k předmětné otázce. Na základě takových informací byl povinen zjistit, jakému jednání by byl žalobce v případě návratu s přiměřenou mírou pravděpodobnosti vystaven jakožto osoba pracující na sociálním projektu (sociální pracovník). Přiměřená pravděpodobnost je přitom dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. Neznamená to, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než

- pravděpodobnost, že nenastane, nýbrž to, že k nežádoucímu důsledku v případech obdobných případu žadatele dochází natolik často, že s ním ten, komu takový následek hrozí, musí počítat jako se vcelku běžným jevem, a nikoli jako s jevem toliko výjimečným (viz např. rozsudek ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82).
35. Žalovaný si však pro posouzení existence (či neexistence) přiměřené pravděpodobnosti budoucího pronásledování žalobce (z jím tvrzeného důvodu), resp. hrozby vážné újmy, dostatek podkladů neobstaral, a rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.
36. Pokud jde o neudělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu, žalobce namítal, že žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
37. Je třeba konstatovat, že žalobcem tvrzené skutečnosti nelze označit za takové, které by na první pohled neměly relevanci ve vztahu k některé z forem mezinárodní ochrany. Naopak, výhružky smrti od členů FARC v souvislosti s přípravami a pracemi na sociálním projektu by mohly při splnění dalších podmínek zakládat hrozbu vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu a mohly by potenciálně být důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Uvedené ustanovení totiž dopadá také na případy, ve kterých žadateli hrozí smrt ze strany nestátních původců pronásledování (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2009, č. j. 1 Azs 107/2008-78). Vzhledem k tomu, že v dané věci je původcem výhružek nestátní subjekt, záleželo by především na tom, zda má reálnou schopnost tyto výhružky realizovat. A pokud ano, zda žalobce má možnost získat ochranu před jednáním členů této organizace buď ze strany státu anebo tím, že se přesídí.
38. Žalovanému nutno vytknout, že existenci reálného nebezpečí vzniku vážné újmy, která by dle žalobce mu mohla hrozit v případě jeho návratu do země původu, řádně nevypořádal, resp. k tomu neopatřil dostatečné podklady. Nelze přehlédnout, že z Informace MV ČR ze dne 9. 9. 2024 vyplývá, že pokud osoba byla před odjezdem ohrožena na životě ze strany kriminálních organizací, po návratu do vlasti bude čelit stejnému ohrožení. Přitom z ostatních shromážděných zpráv nelze zjistit, do jaké míry mohou být ze strany ozbrojených skupin ohroženi právě sociální pracovníci, kterým žalobce dle svého tvrzení v zemi původu byl. Jak také důvodně upozornil žalobce, ze zpráv o zemi jeho původu, zejména z Informace Ministerstva zahraničních věcí Nizozemska z června 2024 vyplývá, že v zemi probíhalo v roce 2023 sedm ozbrojených konfliktů, což však zřejmě ne zcela koresponduje s Informací OAMP ze dne 3. 9. 2024, ze které v rozhodnutí citoval žalovaný a ve které je uvedeno, že v zemi neprobíhá žádná občanská válka. Žalovaný tak vycházel z informací, které se danou problematikou zabývaly buď toliko v obecné rovině, okrajově nebo vůbec.
39. Za situace, kdy jednání, kterému byl žalobce vystaven, nepocházelo od kolumbijských státních orgánů a ani bezpečnostních složek, nýbrž od nestátních subjektů, měl žalovaný také posoudit, zda je stát schopen nebo ochoten zajistit před pronásledováním či vážnou újmou ochranu. Toto posouzení však žalovaný důsledně neprovedl, když pouze uvedl, že z podkladů vyplývá, že možnost obrátit se na policii je (že v daném případě sepsaly trestní oznámení), „nicméně že efektivita vyšetřování je obecně velmi nízká“. Nutno připomenout, že není vždy potřeba trvat na využití prostředků vnitrostátní ochrany, pokud to není možné či účelné (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2010, č. j. 6 Azs 74/2009-51, nebo ze dne 19. 9. 2007, č. j. 1 Azs 40/2007-129). K hodnocení této otázky však dostatečné podklady rovněž chybí.

40. Krajský soud shledal nepřezkoumatelnými pro nedostatek důvodů i závěry žalovaného týkající se možnosti vnitřního přesídlení žalobce v rámci Kolumbie. Tento úsudek žalovaný vyslovil nejen v souvislosti se svými závěry při posuzování splnění podmínek pro doplňkovou ochranu dle § 14a zákona o azylu, ale rovněž s posuzováním splnění podmínek pro udělení azylu dle § 12 písm. b) téhož zákona. Uvedl, že žalobce měl možnost vyhnout ohrožení ze strany FARC tím, že by se přestěhoval v rámci Kolumbie na bezpečnější místo, neboť je nepravděpodobné, že při počtu cca 2.500 až 3.000 členů FARC (i kdyby počet disidentských skupin FARC stoupal), není reálné mít pod dohledem každou část země, ve které žije přes 50 miliónů obyvatel na rozloze přes milion km² (viz strana 7 a 12 rozhodnutí).
41. Žalovaný tak uvedl zcela obecně, že žalobce má možnost řešit svoji situaci přesídlením na jiné místo v rámci země, avšak nevyhodnotil, kam (do jakého kraje či oblasti) by to mělo být, kde by mu pronásledování nemělo hrozit. Není tak zřejmé, jakou část země, kam by měl žalobce mohl přesunout, aby se se členy FARC již nesetkal, měl na mysli. Nutno však podotknout, že např. z Informace Ministerstva zahraničí Nizozemska vyplývá, že dělící linie mezi jednotlivými ozbrojenými skupinami se stírají a je běžné, že členové skupin přecházejí do jiné, a že skupiny uzavírají spojení s menšími skupinami, a že od roku 2016 se objevily též nové skupiny a aliance, což mapování těchto skupin velmi ztížilo. Přitom žádná ze zpráv založených ve správním spise se se otázkou vnitřního přesídlení výslovně nevěnuje. Závěr žalovaného o možnosti vnitřního přesídlení žalobce, které by účinně eliminovalo riziko jeho možného pronásledování či vážné újmy, tak rovněž nemá oporu v podkladech založených ve správním spise.

V. Závěr a náklady řízení

42. Krajskému soudu tedy nezbylo, než žalobou napadené rozhodnutí zrušit pro vady řízení spočívající jednak v jejich nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, jednak v tom, že zjištěný skutkový stav ohledně některých aspektů posuzované věci, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, neměl oporu ve správním spise (§ 76 odst. 1 písm. a/ a b/ s. ř. s.). Současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), v němž bude právními názory vyslovenými krajským soudem v tomto rozsudku vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Na základě řádně zjištěného skutkového stavu věci pak žalovaný z toho vyplývající závěry odůvodní přezkoumatelným způsobem splňujícím kritéria vymezená v § 68 odst. 3 správního řádu.
43. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobce, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nepožadoval a ani ze soudního spisu nevyplývá, že by mu v souvislosti se soudním řízením nějaké náklady vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a odst. 1, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské

právnícké vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 1. srpna 2025

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně